

Prezentiáda: umístění v top 6 na grandfinále!

Zkušení soupeři, vševidoucí porota i zpocené čelo, s tím vším jsme se setkali na letošní Prezentiádě.

Jednoho šedivého lockdownového dne (4.3.2021), kdy pro nás spolužáci již nebyli ničím jiným, než ikonkou na monitoru, jsme kvůli deficitu sociální interakce svolali náš robotický tým a v naší tradiční robosestavě (Dominik Rufer, Žeňa Vorochta a já) jsme se přihlásili do prezentační soutěže s překvapivým názvem Prezentiáda.

První kolo se odehrálo kompletně ve virtuálu, jak nekonečné hodiny příprav, tak i prezentování samotné. Po 20 hodinách videohovorů a dalších hodinách přípravy každého z nás jsme opět stanuli před obrazovkami našich notebooků, tentokrát to ale bylo jiné. Hodně jiné. Už to nebyla jedna ze zkoušek, které jsme prováděli v naší komfortní skupince kamarádů, teď nás skrze webkamery našich zařízení sledovala odborná porota obzvláště zaměřená na náš verbální projev. Po desíti minutách bylo po všem a my jsme šli, jakožto poslední prezentující tým, napjatě sledovat výsledky. Na třetím místě z desíti týmů v naší skupině byl někdo jiný. Na druhém místě naše jméno rovněž nezaznělo a my jsme věděli jediné – všechno nebo nic. První místo zdržovali. Napínali nás, až se to slovo, letící internetovou sítí přes půl republiky, konečně rozeznělo v našich reproduktorech. RoboClub! (To byl mimochodem název našeho týmu:D.) Jsme první a postoupili jsme do grandfinále!

Naše prezentace na téma „Efektivní učení“ tedy měla úspěch. Byli jsme rádi, že jsme zase konečně něco dokázali, zhodnotili jsme to jako „příjemné zpestření dosti monotónních dní dálkové výuky“.

Grandfinále se konalo po více než čtvrt roce. Pro prezentaci

jsme si vybrali téma „Ctrl C, Ctrl V, aneb proč kopírujeme ostatní“. Presentace byla cílená na děti 1. stupně ZŠ. Vymysleli jsme tedy Oldu – imaginárního žáčka, který měl děti celou prezentací provázet. Chtěli jsme jim ukázat, že se nemusí stydět za to, čím jsou, že nemusí nic předstírat a mohou být sami sebou.

Den před samotným finále jsme ještě na hotelu, všecek ospalí, prezentaci dodělávali. Vizualní stránka našeho „díla“ byla komplikovaná, takže jsme jako vždy nestíhali. Před spaním jsme si naposledy vyzkoušeli texty, které se nám v paměti vybavovaly jako když se načítá počítač s Windows XP (hodně pomalu).

V den finále jsme i přes naspaných ani ne 7 hodin měli dobrou náladu. Přišli jsme na řadu, a tak nějak jsme to brali jen jako další zkoušku textu, tréma tentokrát asi zabloudila a nenašla nás. Byla to pohoda, odprezentovali jsme, zodpověděli všechny dotazy a zbytek prezentací ostatních týmů jsme si už jen užívali.

Z výsledků jsme měli velmi smíšené pocity. Na jedné straně jsme si přáli, že už nebudeme muset nic prezentovat a že budeme moct jet dřívějším spojem domů, ale zároveň jsme doufali v postup do dalšího kola. Byla to ta druhá možnost. Skončili jsme na 3. ještě postupovém místě a dostali jsme se do finále Grandfinále, kde se nejlepší finalisté finálně utkali.

Utkali jsme se v oxfordských debatách, kláních, ve kterých jsme si museli ubránit a vyargumentovat názor, který jsme předem dostali. Obhajovali jsme stanovisko, že vězni by neměli mít právo volit. Šli jsme až úplně poslední. Po těch všech výkonech, co jsme před námi viděli, po těch pádných argumentech našich soupeřů vyslovených bez sebemenšího zachvění, v nás nezbyla ani trocha sebevědomí. Slovy mého kamaráda Ženi jsme po té hodině čekání „šli jako na popravu“. A poprava to byla. Když na nás začali valit své

protiargumenty, tak už jsem jen vyhlížel okamžik, kdy to skončí, nedal jsem dohromady kloudnou větu...

Když přišlo vyhlášení, radovali jsme se z každého místa odzadu, na kterém jsme nebyli. Příjemně nás překvapilo, že jsme se umístili 6. Jako cíl jsme si vytyčili dostat se do top 10 a to se nám povedlo. Byla to skvělá zkušenost. Soutěžili jsme totiž v něčem, v čem jsme nikdy moc nevyčnívali. Dokázali jsme si tedy, že i přes to, že mluvení před lidmi není náš denní chléb, tak že když jsme sehraní a opravdu se snažíme, můžeme to dotáhnout celkem daleko.

Tímto bychom chtěli povzbudit a vyzvat všechny odvážlivce a prezentéry z našeho Gymnázia, aby Prezentiádu příští rok taky zkusili, stojí to za to!

Kryštof Veverka

